

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

‘Ογδοος ό χρόνος είναι
κι’ έδρα πάλιν αι ‘Αθήναι.

‘Έτος ένεννίντα ἴδιον και με χίλια όκτακόσα.
Έτσι ‘μπέρδεψε τόν χρόνο ή ποιητική μας γλώσσα.

Τών δρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

‘Ο ΡΟΜΗΟΣ τήν έβδομάδα — μόνον μιá φορά θά βγαίνει,
κι’ όταν ήνω έννινά — κι’ όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητής θά δέχομαι — γιατί λεπτά δέν έχωμε,
και ‘στών ‘Αθών τήν πάλιν — και εις τήν άλοδαπήν,
και εις τήν ‘Ελλάδα όλην — δίχως νά’ια κι’ έντροπήν.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο.

Σ γιά τή ‘ίνα όμως μέρη — δεκαπέντε και ‘στό χέρι.
Κι’ ένα φύλλο άν κρατήσ — ήγινε συνδρομητής,
κι’ ‘έσος τόν παρά δέν δίδει — θά τόν ζήψ μαυρό φίλι.
Γράμματα και συνδρομαί — άπ’ ευθείας πρós έμέ.
Γιά τή σόρα και τή μέρα — κάθε φύλλο μιá δέκαρα.

Μηνός Μαρτίου εικοστής.
νέοι άγώνες και τρακυμά.

‘Εβδομίντα τρακόσα κι’ έννιά,
‘Αρουραίοι δέ κάθε γωνιά.

Πανόραμα τού Φασουλή,
όπου δέρονται πολλοί.

Α’

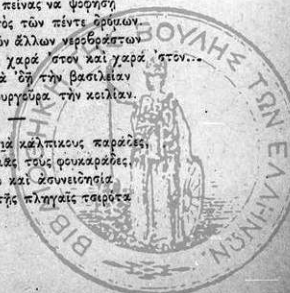
Φ. — ‘Άλλος εις τό Πανόραμα τό Πατριωτικόν...
έλατε νά κυττάξετε... ίδού ή πρώτ’ εικών.
‘Έδώνα ή Κυβέρνησις κι’ οι ρέκται ‘Υπουργοί
και σάψιπεται τί πρόγραμμα ‘στης έκλογαίς νά βγάλη,
κι’ ό κύριος Φιλάρτος καθύλου δέν άρχει
κι’ ένα σπουδαίο σχέδιο με τρόπον ύποβάλλει.

‘Εδώ τό νέον πρόγραμμα τής νίας Κυβέρησιως
νέον άρχών άνάμεστον και βαρυτάτης κρίσεως.
‘Εμείς, παιδιά, θά κάνωμε ‘στό έθνος τό και τό,
ήμεις θά ξεφτυρώσωμε με κόμμα δυνατό,
ήμεις, παιδιά, θά φέρωμε τό κράτος ‘στά ‘Ήλυσια,
ήμεις θά ‘βρίσκωμε ‘εύκολα τά τοκογεωλυσια,
ήμεις θά κατεβάσωμε γιά πάντα τό χρυσάφι,
όπου ‘στό Χαλιζορόχανο δέν είχε πιά νιάφι,
ήμεις πολλούς κολληβιστάς ‘στό άρμα μας θά ζήσωμε,
τάμωλημένα των λουριά ήμεις θά τά μαζέψωμε,
τους ξεβρακώτους και γυμνούς ήμεις θά τους βρακώσωμε,
άπό τά νύχια τους λαγούς ήμεις θά τους τακώσωμε,
τήν κάθε ξίφα ‘γρήγορα με άλλοτρι θ’ αλλοκώσωμε
και κάθε ‘Αρουραίου μυν ήμεις θά φαρμακώσωμε.

‘Εμείς γιά τό χατήρι σας θά στέκωμε ‘στό πόδι
προτού λαλήση πεινός και έξουν τά χαράγματα,
Παιδεία, Θέμις και λοιπά μ’ ήμας θά γίνουμ ρόδι
γιατ’ ήλθαμε με έρεξι νά μείνωμε ‘στά πράγματα.
‘Εμείς, παιδιά, ‘ποκάμισα ποτί δέν θά γυρίσωμε,
ήμεις με φόρος ξαφνικός ποτί δέν θά σας ρίψωμε,
ήμεις δέν θά ζητήσωμε θυσίας παλαδάς
και μίς’ άπό τά στόματα πατριωτών πεινώντων
άκείριον θά σώζεται τό έθνος κι’ άβλαβής
ώς ό προφήτης Δανιήλ ‘στών λάκκων των λιόντων.

‘Εκείνος πού τά κόμματα των άλλων δέν άρήση
και δέν έλθη κατόπι μας με τόν σταυρόν επ’ όμως
ύπάρχει μέγας κίνδυνος τής πείνας νά φορήση
και ν’ άπομεινη κόκκαλο έντός των πέντε ορώνων.
‘Εκείνος δέ πού γορησθή των άλλων μερβρόχτων
και συνταχθή μαζί μ’ ήμας, χαρά ‘σπον και χαρά ‘σπόν...
μόνον αυτός των ούρανών θά ‘δῃ τήν βασιλείαν
χωρίς νά του παρενεχλή γουρυσμα τήν κοιλίαν.

Μή μας νομιζετε κι’ ήμεις γιά πληθικός παρτός,
ψηρίστε, Χριστιανοί, κι’ ήμας τους σουκαράδες,
γιατ’ είναι κριμα κι’ άδικο και άσυνειδησία
τώρα όπου ‘κολλησάμε εις τή πληγαίς ταύτάς

κai καλοσυνειθίσαιμι κι' ἐμῆς 'στὴν ἐξουσία
κai πάλι νὰ ξυνοίωμε τὰ μούτρα μας σὰν πρῶτα.
'Οποῖος ἴδῃ 'στὰ πράγματα ἰκίνας ἕξει μόνος
σὰν τί μαρτύριο τραβᾷ κai τί κακὸ παθαίνει
ὅποταν μείνῃ σὰν χαλὸς ἀπέξω τοῦ Νυμφῶνος
μὲ τὴν λαμπάδα του σεβαστὴν ὡς αἱ μωραὶ Παρθέναι.

Δὲν ξέριτε, μωρὲ παιδιᾷ, τί ζῆαχρη κai γλύκα
κι' ὁ Κωνσταντόπουλος ἐγὼ μὲ τὸ Κουβέρνο 'βρῆκα.
Δὲν ξέριτε τί θὰ εἰπῇ ἀπάνω εἰς τὴν ὄρα
πὺ κόψιμο κακὸςθὲς θερίζει τάντερά σου
νὰ λθῶν ἀπὸ τ' 'Ανάκτορα τρεῖς μαγοὶ μὲ τὰ ὄωρα
κai ὁ Καλλίνοςκας ἐξαφρα νὰ 'μῆ' 'στὴν κάμαρά σου
κai νὰ σοῦ 'πῆ σιγὰ σιγὰ εὖ Βασιλεὺς μὲ στέλλει
κai μούπε νὰ σοῦ 'πῶ κρυφὰ νὰ πᾶς ὅπου σὲ θέλει.»
Εἰθὺς ὡς ὁ παράλυτος τὸν κολιάρου σου αἰρίζει
κai μὴ κai ὁδοῦ δυσκοιλίας τραβᾷ γιὰ τὸ Παλάτι
καὶ γίνεσαι Πρωθυπουργὸς χωρὶς γκατὶ νὰ ξέρις
κι' ὁ Βασιλεὺς χαμογελά κai σὺ τοῦ δὲς σπολλάτη.

Μὴ μας ἀφήσετε κι' ἐμᾶς ἀπάνω 'στὴν γλυκάδα,
ψηρίσετε, μωρὲ παιδιᾷ, κι' ἐμῆς τὸν 'Αρακάδα,
ψηρίσετε, μωρὲ παιδιᾷ, κι' αὐτὸν τὸν Δειμάκη,
ὅπου τὰ 'Ισοζύγια 'στὰ δάκτυλά του παίζει,
ψηρίσετε, μωρὲ παιδιᾷ, τοὺς 'Υπουργοὺς μου ὄλους,
νὰ ξεριζώσουν ἀπ' ἐδῶ ἀκάθους καὶ τριβόλους,
κι' οὕτε γαβὰ μουρλοῦζικὰ νὰ ψάλ' ἡ κουκουβάγιχα
κι' ἐμῆς νὰ σὰς ρωνάζωμε «πάρτε, ὀραβόλοι, βόγγα.»

Ψηρίσετε, μωρὲ παιδιᾷ, τῶν τρίτων τὴν μερίδα,
ὅπου μὲ τὸ καθαροῦ ἐπῆγε εἰς τ' 'Ανάκτορα
γιὰ νὰ γλυτώσῃ μοναχὰ τὴν νηστικὴν πατριδα
ἀπὸ τὸν κάθε δανειστήν κι' ἀμειλίχτον Εἰσπράκτορα.
Ψηρίσετε, μωρὲ παιδιᾷ, τοὺς ἀληθείς τοὺς τρίτους,
ψηρίσετε τοὺ Στίμματος Συμβούλους ἀπορρήτους,
ποῦχουν κοιλιά γιὰ κόψιμο κai μούτρα γιὰ σιδέρωμα,
κι' ἂν μὲς ψηρίσετε καλῶς, ἄλλοῦς καλὸ ζημιέρωμα.
Καὶ τότε σάλπιγγ' ὑπερμερὰ ἤχουσα 'στούς αἰθίρας
τοῦ ἔθνους τὰς ἰσχυατίας θὰ συνταράξῃ ὄλας
ὡς τὸν 'Ερνάννην τοῦ Γομῆ' ἱτρόμαξεν τὸ κέρμα
τὴν ὄρα πὺ 'Ζαχάρωνε μετὰ τῆς Δόνα-Σόλας.

B'

(Εἰκὼν δευτέρη
ὠραϊοτέρη.)

Φ. — 'Ορίστε 'στὸ Πανόραμα τὸ Πατριωτικόν...
θὰ πάρῃ τέλος, κύριε... νὰ νὰ κai ἄλλ' εἰκὼν.
'Εδῶ συμφιλίονονται κai ψάλλον παραφόρος
ἡ πριμαδόνα Θεωροῦ κι' ὁ Ράλλης ὁ νετόρος.

'Ἐνας γιὰ τὸν ἄλλον κλαίει
κι' ἕνας εἰς τὸν ἄλλον λέει :
αὐράκα τρεῖς τὰ παλαμᾶκια
κι' ἄς ξεχάσωμε τὴν κάκισ.

'Ἐξω τὴρα τὰ σικλιτῆ
κι' ὁ καθὶς ἄς ξεθυμᾶνῃ...
τέσσερα τὰ κακὰ πειράματα
τᾶχου κι' οἱ ὄδοι μας κἀνει.

Θεωροῦλα κακωμένη,
Κορδονούλα μου παμμένη,
γύφνα 'ὄς ἱλαρωμένη
πὺς σ' ἀκολουθεῖ πιστὸς
ἕνας λάτρης σου ζεστός.

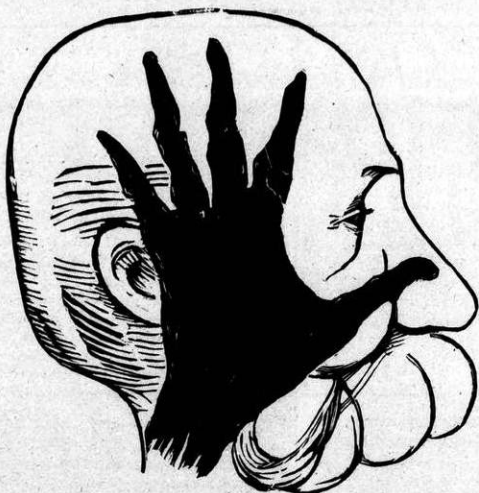
'Αν μας ἔχουν ξεχωρίσει
πάθῃ, ἐρίδες κai μισθ,
μουντζῆσαι, στρουτζῆσαι κai λοιπά,
ἀλλ' ὁ Ράλλης δὲν σ' ἀρνεῖται,
ὅπως πρῶτα συγκαίεται,
ὅπως πρῶτα σ' ἀγαπᾷ.

Συμμαχὸς μου πάλι στίχα...
μούπες πέντε, σούπα δέκα...
ἴσα μ' ἕνα φροντοκᾶκι
μούχους τὴν καρδιά φαρμάκι.

Γ'

Φ. — 'Άλλος εἰς τὸ Πανόραμα τὸ Πατριωτικόν...
θὰ πάρῃ τέλος, κύριε... νὰ νὰ κai τρίτ' εἰκὼν.
'Εδῶ μὲ στάσι θλιθερὴ ὁ Διληγώργης μόνος
ἀναστενάζει πὺ καὶ πὺ, κai μῆσα βράζει πόνος,
κι' ἀκούονται παραπὸν κι' ὀλοορμὸι κai βόγγοι :
'Ἐξου μουλι νὰ πέταγα κατὰ τὸ Μεσολόγγι,
πὺ 'ὄλωσαν τὰ πράγματα κai ραίνονται σὰν σκουρὰ
κι' ἐμαύρισαν σὰν τῆς μουριας τὰ μαῦρα μαῦρα μαῦρα.
'Εδῶ νὰ μείνω τάχατε ; νὰ πάω ἐκεῖ πέρα ;
δὲν ξέρις πὺ νὰ ἐκτεθῆς, δὲν ξέρις τί νὰ κἀνῃς...
'ὄτὸ Μεσολόγγι ἐξαφρα σοῦ πῆρουν τὸν ἀέρα
οἱ ὄδοι γνωστοὶ Τρικουπιδες, Χαριλάος κai Γιάννης.
Μοῦ 'βγήκε κι' ὁ ἐξάδελφος, ἔκειν' ἡ μαϊμουδιτσα,
τόνα ξεῖλῃρι πίσω μου κai τᾶλλο ἀπ' ἐμπρός μου,
κai σκίεπομαι νὰ ἐκτεθῶ ἀπάνω 'στὴν Καρδίτσα,
πὺ ἔχει τόσα κτήματα κι' ἐκεῖ ὁ πεθερός μου.

Νὰ βάλω κάληνη Βουλευτὸ 'στὸ Μεσολόγγι τάχα,
ἡ 'στὴν Καρδίτσα τὴν κλεινὴν νὰ ἐκτεθῶ μόναχα,
ἡ 'στὰς Ἀθήνας, ἡ 'στὰ ὄδο, ἡ κai 'στὰ τρία μέρη,
ἡ ὅπου τὴρα ἡ φορὰ τῆς τύχης μου μὲ φέρει ;
'Ἦπο δὲν 'βρίσκ' ἡ συμφορὰ ... τρεμουλιαστὰ 'στὴ ράχη
Χαριλάος φωτοβολεῖ, πὺ κακὸ χρόνὸ νᾶχῃ.
'Ὡ τοῦ παμμένου 'Υπουργοῦ καρδίτσα λυπημένη,
μ' αὐτὰς τὰς νῆας ἐκλογὰς τί λύπη σὲ προσμένει !
Κατὴνησο νὰ σκίεπομαι γιὰ τὴν Καρδίτσα τόρα
κι' ἐκεῖ μὲ πάει ριπιτὶ νὰ μὴ μὲ πᾶρ' ἡ μπόρα.
'Ἄλλ' ὄχι, θὰ σταθῶ ἐδῶ κοντὰ 'στὸν Βοναπάρτη
κai θλιωντας μὴ θλιωντας θὰ κάνω τὸν ἀντάρτη,
κι' ἐγὼ περὶ τοῦ Στίμματος πολλὰ θὰ ξερωμῶζω
κai τὸν Κολοκοτρώνη μου κρυφὸς θ' ἀκονίζω,
κai κλεινὸν τὸ μεγάρου μου τοὺς φωτεινοὺς φηγγίτας
ὡς τὸν συνόνυμον μ' ἐμὲ θὰ κράζω Σπαρτιάτην :
αὐ ξέν' ἀγγέλλειν τάχιστα πρὸς τοὺς Μεσολογγίτας
πὺς τῆδε κείμαι πεπειθὸς ἐπὶ τὸν Στρατιωτάτην.

Ἀκόμη μένουν πρόσφατα τῆς μούντζας σου τὰ ἔχνη
 κι ὁμως ὡς πρῶτον φίλον του ὁ Θεοδωρῆς σὲ δείχνει.

καὶ μὲ ἀγρίους βρυχηθμούς ὀπίσω μου ἄς τρέγγῃ
 ἔπος σπαθιὰ γιὰ τρόχισμα καὶ σακχαράκις ἔχει.

Τελίωσαν τὰ ψέμματα... θὰ μείνω ἰδῶ πέρα...
 ἰδῶ κι' ἐγὼ θὰ ἐκτεθῶ μὲ κόκκινη παντήρα...
 Ἐῶ θὰ στέκω ἀφρός τὸ ξίφος καμπυλῶν...
 ὁ Λεωνίδας εἴμ' ἐγὼ ὁ τῶν Θερμοπυλῶν...
 ἰδρῶνον αἶμα τὰ βουνά, βαρυβογγῶν οἱ λόγγις.
 ἰπακιλαῖ σντῆλαι ἠπίρους καὶ θαλάσσιας,
 κι' ὦ ξεῖν ἀγγέλλειν τάχιστα κατὰ τὸ Μεσολόγγι
 πῶς τῆδε κίμαι καὶ ταυγά καὶ τὰ ψοχάλια χέσας.

Λεωνίδα λαοσῶστα
 ἔβγα Βρούτος μὲ ἀντάρα...
 καὶ παππάς ἰγίνης, Κώστα;
 ἔται τάφερ' ἢ κατάρ.

Δ.

Φ. — Ὅριστε 'στὸ Πανόραμα τὸ Πατριωτικόν...
 θὰ πάρῃ τέλος, κύριε... νὰ καὶ τετάρτ' εἰκὼν.
 Ἐδῶναι ἢ Ἐρμούπουλις κι' ἢ Σύρα ἢ κλεινὴ
 καὶ λέγει ὁ μοῖσι Μπουρλις πρὸς τὸν μοῖσι Τζαννῆ :
 — Ἐμάθετεν, σιὸρ Τζαννῆ, τὰ θλιβερά μαντάτα :
 ὁ Στέφανος μὰς ἄφησε κι' ἔπῃρε ἄλλη στρατά.
 Βασιθίκε τούς Συρμανούς καὶ δίχως ἄλλη σέψι
 ἔπῃρε ὁ διαβόντρορ γυῖος 'στὴν Θίβα νὰ κόνειθ.
 — Ἰντα μού λέτετε καλέ ;... μού 'σάλεψε ὁ νους...
 οἶγού !-κακό πού 'πλάκωσε κι' ἔμας τούς Συρμανούς !-
 Ἀνὰ κι' οἱ θεοὶ συνομιλοῦν καὶ κλαῖν κι' οἱ θεοὶ ἀντάμα
 καὶ μίς 'στὴν Θίβ' ἀκούεται τῶν Συρμανῶν τὸ κλαμμ.

Νὰ κι' οἱ Θηβαῖοι... τραγευδῶν μὲ πιτακτὸ τραγεῦδι :
 ἀκαλῶς τὸν τὸν Δὸν-Στέφανο, καλῶς τὸν τὸν Σκουλιούη,
 πού πίντε μούντζας ἔβασε γιὰ πάντα μίς 'στὴ Σύρα
 κι' ἔρχετ' ἰδῶ νὰ ἐκτεθῇ γιὰ τὴν καλὴ μας μοῖρα.
 Καλῶς τὸν τὸν Δὸν-Στέφανο, τὸν Ἰσπανὸ ἰππότη,
 τὸν παραλλῆ, τὸν ἔξυπνο, τὸν ζηλεμένο Χιώτη,
 ὅπου θὰ γίνῃ τοῦ στανεῖοῦ καὶ καλουκῖου Τσελιῆς
 κι' ὄλης τῆς Θίβας κύριος κι' ἀφέντης Βασιλῆας,
 ὅπου δανεῖζει τοῦ Σουρῆ γιὰ τοὺς χερσοὺς βελλαῖες,
 ὅπου κι' ὁ Κυριακόπουλος τοῦ Ἰγίτης γιλιγκῆς,
 κι' ἄν ἀπ' εἰκῆνο τὸν καιρὸ 'τελίωνε ἢ οἴκη
 δὲν θάχε σήμερα λεπτό γιὰ τὸ βουλευτικί.
 Καλῶς τοις πού τώρα πιά δὲν δίνει παραδόκι
 γιὰ τὸν σιὸρ Ταυροπιναῖ καὶ γιὰ τὸν Βαρεχάσκην,
 καλῶς τὸν πού χορεύεμας μαζί του τὸ καρχαλι.
 καλῶς τὸν πού ξεπίστουκε τῶν Συρμανῶν τὰ φρόντα,
 καλῶς τὸν πού ξεγλιόστρεσε σὰν Κοπαῖδες χέλι
 'στοῦ Μπίλλου τὴν γενίτευρα καὶ τοῦ Ἐπκαμεινῶντα.

Ε.

Φ. — Ὅριστε 'στὸ Πανόραμα τὸ Πατριωτικόν...
 θὰ πάρῃ τέλος, κύριε... νὰ καὶ πῆμπτ' εἰκὼν.
 Ἐδῶ μεγάλων Βουλευτῶν τὸ πᾶθος ἀλαλαξί
 καὶ κάθε υποψήφιος τὸν τόπο του ἀλλάζει.
 Σία, παιδιά, κι' ἀράξαμα... ἀμόλα κι' ἔρχα λίσσα...
 πρῶτον ψάρα 'στὴν στερὰ, 'στὴν θαλάσσια Χερσάκια...
 ὁ Θεοδωρῆς ἐκτιθεταί 'στὸ Μεσολόγγι μέσα,
 ὁ δὲ Τρικούπης 'στὰ γνωστὰ τῆς Ῥορτυνης Λαγκάκια.
 Ὁ Λόφος κάνει ἀλλαγὴ μετὰ τοῦ Βονακάρτη,
 κι' ὁ λεοντόμομος Συγγρός ἐκτιθεταί 'στὴν Σπάρτη,
 κι' ἀνατριγχιζῶν τοῦ Μπουρλιῆ καὶ τῆς Μπατούς ἢ πέτσιαις,
 κι' ὁ Μπουμπιλιῆς ὁ Συρμανός ἐκτιθεταί 'στῆς Σπίτσαις,
 κι' ὁ Κόρπας τὰ βρεμμένα του ἀπὸ τοὺς Τζιώταις πέρνει
 καὶ μιά καὶ ὁπὸ τὴν κάληπ τοῦ 'στοῦ Συρμανοῦ τὴν φέρνει,

κι' ὁ Κοστανάκης ἔφαγε ἄσους Συριανούς πηδῆ
καὶ σμίγει μὲ τὸν Παντελῆ τὸν Γρασιμολαδῆ,
κι' ἀπὸ παντοῦ ἀκούεται ἀλλόκοτη παρλάτα
καὶ ὅλ' ἀνακατεύονται καὶ γίνονται σαλάτα.

Σ.

Φ. — Ὅριστε ἄτὸ Πανόραμα τὸ Πατριωτικόν...
θᾶ πάρη τέλος, κύριοι... νὰ νὰ κι' ἡ ἐκτ' εἰκὼν.
Ἐδῶναι ὁ Χαρίλαος καὶ ὁ Ζυγμοκαλῆς
κι' οἱ δὲ νὰ ἔλθουν προσπαθεῖν εἰς σχέσις ἑκατάς.
Ὁ Ἄντωνάκης φαίνεται πῶς κάνει τὰ καπίρσα του
καὶ ἀπικεῖ νὰ προσληθῆ μετὰ τοῦ Ζαχαρίτα του,
ὁ δὲ Τρικοῦπης μοναχᾶ τὸν Ἄντωνάκη ἄγειται,
γιατὶ κανεὶς νὰ τοῦ πατῆ τὴν κάπα δὲν ἀνέχεται,
ἀλλ' ὕστερα σιγὰ σιγὰ τὸν Ζαχαρίτα θέλει
καὶ ὅλα γάλα γίνονται καὶ ἄχαρη καὶ μέλι.

Σ.

Ἐδῶ μὲ τὸν Ζυγμοκαλῆ ὁ Λόρδος ἐβίβασε
καὶ μὲ τὸν συνδικασμὸς ἐκείνος ἐτέλειωσε
ὁ δὲ οἱ Μυλλόρδοι ἔφαγαν κι' ἡ Λαίδες των κι' ἡ Μίς,
κι' ἀμείως τὰ χρειάστηκαν κι' οἱ Ἀρσουλκοί Μις,
καὶ τόβαλαν ἄτὰ τέσσερα, χωρὶς νὰ βγάλουν γρῦ,
κι' ἰσοῦθησαν τῶν Θεσσαλῶν εἰς τλήμονες ἀγροί.

Ζ.

Φ. — Ὅριστε ἄτὸ Πανόραμα τὸ Πατριωτικόν...
θᾶ πάρη τέλος, κύριοι... νὰ νὰ κι' ἐβδὴ εἰκὼν.
Ἐδῶναι κἀποιος Ὑπουργός, παμίνος πατριώτης,
ὅπου ὅσας Πάτρας ἔρχεται καὶ βγάξει λόγο πρώτης,
ἀπάνω δὲ ἄτὸν χειμαρρὸν αὐτῆς τῆς ἑμιλίας
ταυλιπουροῦζει μερικὰ περὶ τῆς Βασιλείας,
καὶ λέγει μὲ τὰς ὁδοὺς των πῶς Ἐβρῆνυ ὀρχοῦνται
κι' ἐπὶ κυμάτων κυανῶν Σιρῆνας ἐποχοῦνται,
καὶ μὲ μᾶμ ἰδῶ, καὶ μὲ μᾶμ ἰκεῖ, καὶ μὲ μᾶμ καὶ παραπέρα,
ὁ δεξιόστρομος ἰσάκωσι τῶν θρόνων τὸν πατέρα.

Τοιαῦτα λέγει τρομερὰ ὁ δὸς Ἀχιλλεύς
κι' ἀμείως τὰ χρειάζεται ὁ κάθε Βασιλεὺς,
κι' ἐκ θεμελιῶν ἔφαγε ἐβίβη τὸ Βασιλεῖον
ὅταν τὸν εἶδε νὰ κινή τὴν πτέρην τὸν Ἀχιλλεῖον.
Οἱ δὲ παρευρισκόμενοι σ' ἐκείνα τὰ λεγόμενα
ἰδόντες τὸν φρικτὸν αἰσμὸν μ' Ἠρατῆσινα φλεγόμενα
ἀνέκραξαν περιδείξι μὲ τοὺς Κορδοβολάτρας :
ἐμῆγας ἀντάρτης ἀληθῆς κι' ὁ Ἀχιλλεύς τῆς Πάτρας.»

Η.

Φ. — Ὅριστε ἄτὸ Πανόραμα τὸ Πατριωτικόν...
θᾶ πάρη τέλος, κύριοι... νὰ νὰ καὶ ἄλλ' εἰκὼν.
Ἐδῶναι κἀποιος γαϊδάρας, λεγόμενος λαός,
ἀπόγονος περιφανῶν προγόνων ἀγλαός.
Χωρὶς σαμάρη τριγυρῆ ὁδοῦς ὀρμητικῆς καὶ καπίστρι
καὶ κάθε τόσο τοῦρχονται ὀδοῦς ὀρμητικῆς οἰστροί,
καὶ γαϊδουράρῃδες πολλοὶ ἀπὸ κοντὰ τὸν πέρνουν
καὶ τὸν τραβοῦν ἰδῶ κι' ἐκεῖ καὶ τὴν οὐρὰ του σέρνουν.
Ἐλα μ' ἐμένα, γαϊδάρε, ἵπου δὲν παῖζω κόπια.
κι' ὅλους τοὺς ἄλλους ἄρσους, κι' ὅλους τοὺς ἄλλους κλάσους,
Ἐλα μ' ἐμένα, γαϊδάρε, καὶ ἔαπλωσε σιμα μου,
Ἐλα νὰ ὄψ, κακόμειρε, τὸ νέον πρόγραμμα μου,
Ἐλα μ' ἐμὲ τὸν γίγαντα, μ' ἐμένα τὸν τετραχειρα,
νὰ φᾶς ἀνὰ τῆς προκοπῆς καὶ νὰ χορτάσῃς ἄχυρα,

Ἐλα νὰ βαλῆς γρήγορα καπίστρι καὶ σαμάρη,
Ἐλα μ' ἐμὲ νὰ μὴ γυρᾶς ἀδίσποτο γομάρη,
Ἐλα πρὸ τοῦ θύπτου σου γάδου τὸ τομάρη,
Ἐλα μ' ἐμὲ νὰ φανίσαι τὸν γαϊδουρῆν καμάρη.

Κι' ὁ γάιδαρος ὁ φουκαρῆς, χωρὶς νὰ βγάλῃ λέξι,
δὲν ξέρει ποῦ ν' ἀναπαυθῆ κι' εἰς ποῖον νὰ πρωτοτρέξῃ,
καὶ μ' ὅλους κωλοσέρνεται κι' ἀδίσποτα γακρίζει
καὶ καθενὸς σωτήρῃς του τὸ πρόγραμμα κοπρίζει.

Φ. — Ὅριστε ἄτὸ Πανόραμα τὸ Πατριωτικόν...
θᾶ πάρη τέλος, κύριοι... νὰ κι' ἡ ἐνάτ' εἰκὼν.
Ἐδῶ μὲ ξύλο φαίνεται ὁ βλάμιος Περικλέους
καὶ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ βαρεὶ ἀνιειαιρῆτος,
καὶ νὰ κι' ὁ φορογαϊδάρος καὶ νὰ κι' οἱ γαϊδουράρῃδες,
καλληκαράδες τῆς φακῆς, λογιῆς λογιῆς σαλιάρῃδες,
Μυλλόρδοι, Ναπολιόντες, Ἀρτανῶν καὶ Πόρθοι,
σιωπλοὶ καὶ φλυῆροι, καὶ καθιστοὶ κι' ἐλόρθοι,
κι' ἀμείως μὲ τὰ τέσσερα τὸ βάζουν ἄτὴν φευγάλα
ὁ περιούσιος λαός, Βασιλικὸ καὶ Βρούτι,
κι' ἐγὼ φωνάζω μίς' σ' αὐτὰ, μικρὰ τε καὶ μεγάλα,
πῶς ἀπὸ τὸν Παράδεισο ἰβήγῃς τὸ λαμπουτῆ,
καὶ τρέγω πρὸς τὸν Περικλῆ, σωτήρα γενικόν,
καὶ σπάζω τὸ Πανόραμα τὸ Πατριωτικόν.

Ἐνας φίλος μας στενὸς βουληφόρος Παξινός.

Ὁθέωρος ὁ Βελιμαντῆς, δημοσιογράφος πρώτης,
μὲ μολκὸ πολὺ καὶ γνῶσι καὶ καλ' ἔλα πατριώτης,
ἴσους Παῖδος ἐπὶ τῆς οὔρας, τὴν πατρῶν του τὴν γῆν,
μὲ σκοπὸν νὰ βάλῃ κἀληθῆ εἰς τὴν νῆαν ἐλογοῦν.
Κι' ὁ Ρωμῆος μαζί μὲ τοὺς τοὺς Παῖδος προχωροῦνται
μὲ ἄρματα τὸν συστῆναι, ἂν καὶ εἶναι περὶ τὸν
ἐπειδὴ καλὰ γυροῖται πῶς ἐκεῖ δὲν εἶναι κοίκοι
καὶ ἄτὸν ὀθέωρο δὲ βίβουν πρὸς τιμῆν των μονοκουῖται.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Κωνσταντῆνδὸς ὁ πολὺς, δολοφονηθεὶς ἀκαθάρτως,
λαμπρὸν τιμοκατάλογο ἐβίβουν ἰσάκωσι,
ὅπου μ' αὐτὸν ὀρίεται τὸ τίμημα χιλίων
ἐρισσομένων παρ' αὐτῆς παντοσεπιανῆς βελῆς.
Ἐκ τούτου εἰ νὰ μάρθωμε μίς' εἰδὲτ' εὐκαίρια
πῶς ἔχει τεσσαράκοντα καὶ ὀκτὸ Πρακτορεῖα
εἰς διαφόρους ἐθνικὰς καὶ τῆς Ἑλλάδος πόλεις,
ἐρ' ἢ καὶ τὸν συλλαοῖμεν εἰς τῆς ψυχῆς μας ἰλιχ.

Νί ος Ὅρις ος ν, καρινῆς τοῦ Γῆνῃ Μαυρομμάτι,
ἴσους Πατριῶν τὴν ὀδόν, Λαδῆδου συνικῆ...
ἐλαφροῦ γῆσους ὀληρὰ ἐκεῖ δὲν εἰς παρτάτης,
ἐκεῖ ἀδῶντας καρπῆς κι' ἀπόλαυσις γλυκεῖα,
γλυκίσματα διάφορα καὶ μετῶρα καὶ κροσῆ,
καθ' ἕνα περιούσιος, παρᾶντὸ καὶ θροσῆ.

Ἡ Παρασκευοπούλου, γρήγορη μὲ μὲ λέξι,
ποῦ ἐπὶ τῆς στεφάνου κι' ἐνῶπιον συναλίας,
εἰς τὸν Συγγρῆ ἐβίβη τὸν διατῶρο δὲ παῖτῃ
τὴν ὀλοκοκὸν Κυρίαν τὴν τῆς Καμυλίας,
θᾶ σπῆσῃ δὲ πρόβλημα καὶ πᾶς τῆς μῆς ἴμιον
ὁ τῆς ὀραίας τῆς νῆς νὰ ὀδοῦ ἐκταμῆ.